

தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகப் பதிப்பு—3

சூத்திரர்கள் யார்?

ஜே. எஸ். கண்ணப்பர்

T20620

R004E03

ஓ

சூத்திரர்கள் யார் ?

—

இது

திரு. ஜே. எஸ். கண்ணப்பர்

அவர்களால் எழுதப்பட்டது

மலர் - 3

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு நிலையம்

மலைச்சாலை, சென்னை

1923

விலை அறு இரண்டு

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்புகள்

- ரூ. அ. பை.
1. சொல்வது ஒன்று செய்வது வேறு
(பெண் கல்வி)-திரு. ஜே. என்.
இராமநாதன் அவர்கள் 0 2 0
 2. திருக்குறள், வீட்டின்பால் -
திரு. ஜே. எம். நல்லசாமி
பிள்ளை அவர்கள் 0 2 0
 3. சூத்திரர்கள் யார்?—திரு. ஜே.
எஸ். கண்ணப்பர் அவர்கள் 0 2 0
-

நமது நோக்கங்கள்

[சோல்வது ஒன்று செய்வது வேறு (பெண்கல்வி) என்ற நூலின் “ அணிந்துரை ” ஈண்டு குறிப்பிடப்படுகின்றது.]

அவன், அவள், அதுவென்னும் முப்பொருளுண்மையைத் தெளிவுறத் தந்த தீந்தமிழ் மொழியினை நாம் பெற்ற பேறென்னே! இத்தமிழ் நமக்குக் கொடுக்காதன எவையேனுமுண்டோ? ஆயினும், இதுபோழ்து நாம் வளங்குன்றியிருப்பது துன்பத்திற் கிடமாயிருக்கிறது. இதற்குப் பிறப்பென்னே? நமது புறக்கணிப்பே பலவித இடுக்கண்களைப் பிறப்பித்திருக்கின்றது. நமது அறியாமையான் பிறக்குங் கேடுகள் எத்தன்மைத்தா யிருக்கின்றன, பாருங்கள்!

“தட்டு, கதவு திறக்கப்படும், கேள், அது கொடுக்கப்படும்” என்ற முதுமொழிகளை, ஜீவன் முத்தராகிய இயேசுநாதரால் கிடைக்கப் பெற்றோம். அதுபோல, நாம், நந்தாய் மொழியைத் தட்டிக் கேட்டால், நமக்கு எல்லா நலன்களும் வழங்கப்படும்.

இனி, தமிழில் பல நூல்கள் தற்காலத் தேவைக் குகந்தவாறு வெளியிட கருத்துக் கொண்டுள்ளோம். தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம் அவசியம் ஏற்படுத்த கிளர்ச்சி செய்தலும் தமிழரின் கடமையாதலமையும். அதற்கேற்ப, பலதிறப்பட்டவைகளை மக்கள் எளிதிலடையுமாறு “தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப்பதிப்பு நிலைய”த்தின் வாயிலாக உலகோர்க்கீய முன் வருகிறோம். அன்பர்கள் நம்முடைய நந்நோக்கங்களை யீடேறத் துணை செய்வார்களென வேண்டுகிறோம்.

ஜே. என். இராமநாதன்

தலைவர்,

தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகப் பதிப்பு நிலையம்.

10, வெங்கடாசல நாயக்கன் தெரு,

கோமளேசுவரன்பேட்டை,

மார்கழி, 1922.

மலைச்சாலை, சென்னை

தந்தாரை

பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன் என்ற மூன்று ஜாதிகளிலும் அடங்காத மற்ற மக்களை சூத்திரர்களென்று குறிப்பது ஆரியர்களின் கூற்று. அவ்வண்ணங் கூறுவதை எல்லாரும் வழக்கமாக ஏற்றுக்கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வழக்கத்திற்கு போதிய காரணமிருக்கின்றதா என்று ஆலோசிக்குமிடத்து, அதற்குத் தகுந்த காரணங்கிடையாது. எவ்வளவு ஆராய்ச்சிசெய்து பார்த்தாலும், அவ்வழக்கத்திற்குக் காரணங்கண்டுபிடிக்கவும் முடியாது. ஆனால் ஒரு காரணம் மாத்திரம் நமக்குக் கிடைக்கின்றது. அது என்னையெனின், அறியாமையே.

அறிவோடு கூடியவைகளுக்கு வழக்கம் என்ற சொல் வழங்கப்படுவதில்லை. அறிவோடு கூடியவைகள் இன்றியமையாதன வாகின்றன. அறிவிழந்தவைகள் தான் பல, வழக்கங்கள் என்ற பெயரால் மக்களைத் துன்புறுத்துகின்றன. அறிவுடையோரும், அறிவைப் பெற்றாரும், அறிவிழந்த வழக்கங்களைக் களையவேண்டும்.

மூன்று ஜாதிகளுக்குள் சேராதவர்கள் சூத்திரர்களென்றால், சீனர், ஜப்பானியர், அமெரிக்க

கர், ஆங்கிலேயர் முதலியவர்களெல்லாம் சூத்திரர்களா? அன்றார்களை சூத்திரர்களென்றால், ஒருவரும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்கள். அவ்விதஞ் சொல்வதும் பொருத்த முடைத்தன்று.

அன்றியும், ஜாதியென்ற பாகு பாடு, ஆரியர்களுக்குள் தோன்றியது. ஆரிய ரல்லாதாருக்கு, ஆரியர் கொள்கையை சுமத்துவதும் தகுதியுடைய தன்றும். தமிழர்களாய நாம் ஆரியர்கள் அல்ல வென்பதும் யாவர்க்கும் உடன்பாடேயாம். ஆகையால் தமிழர்களுக்குள் சூத்திரரென்பார் காணக்கிடையாது. இந்த உண்மையை யாவரும் உணர்தல்வேண்டும்.

அதுவுமன்றி, ஜாதியென்பது வடசொல். அப்பொருளைக் குறிக்குஞ்சொல் தமிழில் கிடையவே கிடையாது. ஜாதி என்ற கொள்கையைத் தமிழர் அறியார். தமிழர்களுக்குள் ஜாதி வேற்றுமை பண்டைக்காலத்தில் இல்லவே இல்லை.

ஜாதி பிற்காலத்தில் ஆரியர்களால், தமிழர்கள் மீது சுமத்தப்பட்டது. அக்காலையில் கபிலர் முதலிய பேரறிஞர் ஜாதியின் வரவைக்கண்டித்திருக்கின்றனர். அப்படியிருந்தும், நாம் ஜாதியைப்போற்றுவது மடமை யென்று கூறுவது மிகையாகாது.

நான்கு ஜாதியும் தொழிலைப்பற்றிப் பிறந்த தென்கூறும் உண்மை யொன்றுண்டு. நாகரீகத்தில் தாழ்ந்த நிலையில் இருப்பவர்களுக்கும் குடித்தனம், அரசியல் முதலியன அறியாத கூட்டத்தினருக்கும் தொழிற் பாகு பாடுகள் வேண்டும். ஆரியர்கள் சிறுசிறு கூட்டத்தினர் களாய்த் திரிந்து கொண்டிருந்தவர்கள். அவர்களுடைய ஜனசமூகத்தின் நன்மைக்காக ஜாதியென்ற கட்டுப்பாடு அக்காலத்திலவசியமாக விருந்தது. இக்காலத்தில் ஜாதிக்கட்டு இழைக்குந்தீங்குகள் எண்ணவும் முடியா, ஈட்டிலுமடங்கா. ஆகையாலும் ஜாதி யென்ற பிசாசைக் கொல்லவேண்டும்.

ஜாதி என்பதற்கு வர்ணம் என்றும் வடமொழியில் கூறுவர். இந்த ஜாதி உண்டான காலம் இன்ன தென்றுங் கூற விட முண்டு. பகவத்கீதை இயற்றப்பட்ட காலத்திற்குள் வர்ணம் தோன்றிய தென்னலாம்.

“சாதூர்வரணம் மயாஸிஷ்டம் குணகர்ம் விபாவஸ:”

என்று கிருஷ்ண பரமாத்மா கூறியிருக்கின்றார். கிருஷ்ணனால் வர்ணம் வரையறுக்கப்பட்டது. குணத்தைக் கொண்டுங் கர்மத்தைக்கொண்டும் வர்ணம் வகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆகையால் பிறப்பினால் ஜாதி கிடையா தென்பது துணிபே

இன்னும் வட மொழிப் போக்கின்படி ஜாதி யென்பதனை யுசாவுவாம்.

“ ஜன்மனா ஜாயதே சூத்ர :

கன்மனா ஜாயதே துவிஜ :

வேத பாட றதோ விப்ர :

பிரம்ம : ஞானீது பிராம்மண :”

என்று வடமொழிக்காரர்கள் சாற்றியுள்ளார். அதன்படி நோக்குங்கால், பிறப்பில் எல்லாரும் சூத்திரர்களென்று பெறப்படுகிறது. அன்றியும், எல்லாரும், ஆண் பெண் வித்தியாசமின்றி; பூணூல் தரித்துக்கொள்ளலா மென்றும், வேதங்களை யாவரும் ஓதலாமென்றும், பிரம்மஞ் ஞானத்தை யடைந்தவர்கள் தான் பிராமணர்களென்றும் பெற்றும். ஆகவே, பிறப்பினால் வர்ண பேதமில்லை யென்பது முடிவே. தற்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கும் இழிவான ஜாதி நடவடிக்கைகள் தவறேயாம். இவை யெல்லாம் வட மொழிக்கூற்று.

இனி தமிழ் அணங்கு புகல்வதைக் கருதுவாம்.

“ பிறப்பொக்கு மெல்லா வ்யிர்க்கும்—சிற்ப்பொவ்வா செய்தொழில் வேற்றுமையால்.”

“ அந்தண ரென்போர் அறவோர்மற்—றெவ்வயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழு கலான்.”

என தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளியவைகளை அறிஞர் எல்லாரும் ஏற்றுக்கொண்டு நடப்பது கடனாகும்.

ஆகையினாலே, பிறப்பினால் பெருமையில்லையாகும். ஜாதி யென்பது பொய்யே.

தமிழ் மக்களுக்காக உழைத்துவரும் நமது திருவாளர் ஜே. எஸ். கண்ணப்பர் அவர்கள் சூத்திரன் என்ற சொல்லுக்கு இழிவான பொருள்களே அமைந்துள்ளன வென மனுவின் சலோகங்களைக் கொண்டு சூத்திரர்கள் யார்? என்ற இச்சிறிய நூலில் நிலைநாட்டி யிருக்கின்றனர். அன்றியும், சூத்திரன் என்ற சொல்லுக்குத் தமிழர்களாய நாம் பாத்திரர்களல்ல வெனவும் நிறுவியுள்ளார்.

ஒருவர் தன்னையே இழிவாகக் கூறிக்கொள்வது இயற்கைக்கு மாறாகும். அங்ஙன மிருக்க, தமிழர்கள் தங்களைத் தாங்களே சூத்திரர்களென்று சொல்லிக்கொள்வது என்ன தலைவிதி? சூத்திரன் என்றதற்கு செம்பொருள் ஒன்றே மூலமில்லையே. ஆகையான், இழிவைக் குறிக்குஞ் சொல்லால் தமிழர்களைத் தாங்களே இனி அழைத்துக்கொள்ளாம லிருக்க இச்சிறிய நூலின் மூலமாக வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

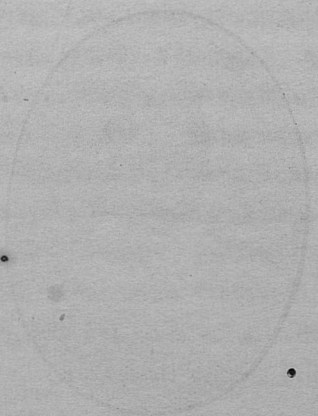
இறுதியாக, நாம் அரசாங்கத்தாரை வேண்டிக் கொள்வ தொன்றுண்டு. அது என்னை யெனின், இனி தமிழர்களைச் சூத்திரர்களென, சர்க்கார் கணக்குப் புத்தகங்களிலும், வரலாறுகளிலும், அறிக்கைகளிலும், குறிப்பிடாமல் இருக்கவேண்டுமென்பதே. ஆரியர்க ளென்றும் தமிழர்க ளென்றும் பிரித்தால் சாலும். பிராமணன், பிராமண னல்லாதான் என்ற வேறுபாடும் இனிமையாகக் காணப்படவில்லை. அவசியமர் யிருப்பின், ஐயர், ஐயங்கார், பிள்ளை, முதலியார், செட்டியார், நாயகர் முதலிய சொற்களான் பிரித்துக் கொள்ள லமையும். தமிழர்களின் வேண்டுகோளை அரசாங்கத்தார் கருதும்படி எல்லாம் வல்லவன் அருள் புரிவாராக.

இனிதமிழ் மக்களனைவரும், தம்மைச் சூத்திரர்களென்று அழைத்துக்கொள்ளாம லிருக்கவும், பிறர் அவ்வண்ணம் அழைத்தால் அதனைப் புறக்கணிக்கவும், ஜாதியென்ற பொய்யை நீக்கவும் நாம்வேண்டுகின்றோம்.

ஜே. என். இராமநாதன்

தை, 1923.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

திரு. ஜே. எஸ். கண்ணப்பர்

சூத்திரர்கள் யார்?

நம் தமிழ் நாட்டிற் பிராமணரொழிந்த எனை யோரெல்லாம், அறிவில்லாதாராயினும், கற்றுத் துறைபோய் பேரறிஞராயினும், கூலிக்காரர்களாயினும், அறத்துறைச் செல்வர்களாயினும் ஒரு பெற்றித்தாக சூத்திரர் என்ற சொல்லான் அழைக்கப் படுகின்றனர். இச் “சூத்திரன்” என்ற சொல் வட சொல்லாம். இவ்வடசொற்பெயர் நமக்கு எவ்வாறு வழங்கப்பட்டது? அதன் பொருளென்னை? அவ்வாறு நாம் அழைக்கப்படுதற்கு உரியவர்களா? என்பவைகளை ஆராய்ச்சிசெய்து முடிவுகீட்டலே இக்கட்டுரையின் கருத்தாம்.

இச்சொல் நம்பழந்தமிழ் நூல்களில் யாண்டும் காணப்படுகின்ற தன்று; நம் அறநூல்களிலும் இதனைக் கண்டிலோம். ஆகலான் இதைக் குறித்து வடமொழி நூல்களிலிருந்தே தெரிந்துகோடல் வேண்டியிருக்கின்றது. இஃது எங்கிருந்து தோன்றிற்று என்று ஆராய்வதற்கு முன் இதன்பொருளை அறிந்துகோடல் நன்றாம்.

“வள்ளுவர் செய் திருக்குறளை மனுவற நன் குணர்ந்தோர்கள், உள்ளுவரோ மனுவாதி யொரு குலத்துக் கொருநீதி” என்று காலஞ்சென்ற பெருங்கணக்காயர் பி. சுந்தரம்பிள்ளை எம். எ. அவர்களால் இகழப்படும் மனுவறம் சாத்திரத்தில் எட்டாம் பகுதியில்

“பிராமணன் சம்பளங் கொடுத்தேனும் கொடாம லேனும் சூத்திரனிடத்தில் வேலை வாங்க லாம் (413 சு)

“யுத்தத்தில் ஜெயித்துக்கொண்டு வரப்பட்ட வன், பத்தியினால் வேலைசெய்கிறவன், தன் னுடைய வைப்பாட்டி மகன், விலக்கு வாங்கப் பட்டவன், ஒருவனால் கொடுக்கப்பட்டவன், குலவழியாகத் தொன்று தொட்டு வேலை செய் கிறவன், குற்றத்திற்காக வேலைசெய்கிறவன் எனத் தொழிலாளிகள் எழுவகைப்படுவர்.”

... .. (415 சு)

“பிராமணன் சந்தேகமின்றி எழுவிதத் தொழி லாளியான சூத்திர ரிடத்தினின்று பொருளை வலிமையாலும் எடுத்துக்கொள்ளலாம். எஜ மானன் எடுத்துக் கொள்ளத் தக்க பொரு ளுடைய அந்தச்சூத்திரர் தம் பொருளுக்கும் கொஞ்சமும் சொந்தக்காரரல்ல” ... (417 சு)

என்ற இச் சுலோகங்கள் காணப்படுகின்றன. ஆகவே, சூத்திரன் என்ற சொல்லுக்கு அமாக்களத்திற் சிறையாளனாகக் கொள்ளப்பட்டானும் (War-Prisoners), அன்போடு வேலை செய்கின்றானும், ஒருவன் கணிகை மகனும் (a prostitute's son), விலைக்குப் பணம் கொடுத்துக் கொள்ளப்பட்டானும் (Serfs who were bought), ஒருவரைக் கொடுக்கப்பட்டானும், சூலவழியாகத் தொன்று தொட்டு வேலை செய்கின்றானும் (Hereditary serfs), குற்றத்திற்காக வேலை செய்கின்றானும் (Criminals), என்பன பொருள்கள்.

இனி, இச் “சூத்திரன்” என்ற சொல் முதன் முதல் எவ்விடத்துக் காணப்படுகின்றது என்பதை யெழுதுவாம். நான்கு வேதங்களில் இருக்குவேதமே பழமையானதாம். அதன்கண் முதல் 9 மண்டிலங்களினும் இச்சொற் காணப்படுகின்றிலது. ஆறாம் பிற்காலத்து இணைக்கப்பட்ட பத்தாம் மண்டிலத்தின்கண் புருசூக்தம் என்று விளிக்கப்படும் 90-ஆஞ் சுலோகத்திற் சூத்திரன் என்ற சொல் முதன்முறையாகக் காணப்படுகின்றது. இம் மண்டிலமோ

பின்னாற் சேர்க்கப்பட்டது. இதற்கு வேதங்களைக் கரைகண் டினார்ந்த பேராசிரியர் பலர் சான்று பகர்கின்றனர். ஆனால் இச்சொல் இருக்குவேதத்தில் ஓர் இடத்திற்குள் நென்படுகின்றதென வாளா இருத்தல் கூடாது. எனெனின் இவ்வேதத்தை நுணுகி ஆராய்ப்புகுங்காற் சில உண்மைகள் கிட்டுகின்றன. இதனுள் ஆரியர்களும், தாசர் என்று அழைக்கப்படுகின்ற தஸ்யுக்களும் ஆகிய வழக்கம், ஒழுக்கம், நிறம் முதலியவற்றின் வேறுபட்ட இருவகை இனங்களைச் சார்ந்த மக்கள் குறிப்பிடப் படுகின்றனர். இவ் விருதிறத்தாருக்கும் நடந்த சண்டையும், இறுதியில் ஆரியர் வெற்றி பெற்றதுமே சுருங்கக் கூறுங்கால் இருக்கு வேதத்தின் சாரமாகும்.

இனி இத் தஸ்யுக்கள் யாவர் என்பதை ஆராய வேண்டியது நம் கடனாய் உள்ளது. அதன் பொருட்டு நாட்டின் வரலாற்றை நோக்குதல் வேண்டும். “தாசர்கள்,” “தஸ்யுக்கள்” என்ற சொற்கள் ஒரு இனத்தார் பெயரல்ல. ‘வேலைக்காரர்கள்’, ‘திருடர்கள்’ என்று முறையாய்ப் பொருள்படக்கூடிய இச்சொற்கள் ஒரு இனத்தார் தம்மால் வெறுக்கப்படும் பிறிதொரு இனத்

தாருக்குக் கொடுத்திருத்தல் வேண்டும். ஆகவே ஆரியர்கள் முதன்முதல் இவட் போந்தவுடன், தங்களொடு வேறுபட்ட இனத்து மக்களைக் கண்டிருக்கின்றனர். அவர்கள் பெருஞ் செல்வ முடையராய் இருந்திருக்கின்றனர். அவர்களுள் சம்பாரா என்பான் 100 கோட்டைகளும், விருத்திரா என்பான் ஏழு கோட்டைகளும் பெருஞ் செல்வமு முடையாராய் இருந்திருக்கின்றனர். இவைகட்கு இருக்கு வேதமே சான்று பகர்கின்றது. ஆகவே இவர்கள் இத்துணை செல்வ முடையராய் இருந்தமையான், பிறர் பொருள் வைத்திருக்கப் பொருத ஆரியர்கள் இவர்கள் பொருளைக் கொள்ளையடிக்கப் புகுந்தனர். கட்குடியன் கட்குடிக்காதவர்களை “குடியர்கள்” என்று கூறுதல் உலக வழக்காகலின், அதைப் போன்றே கொள்ளை யடிக்கப் புகுந்த ஆரியர்கள் செல்வ முடையாராய் இருந்தவர்களைத் திருடர்கள் என்று பொருள் படுமபடியான “தஸ்யுக்கள்” என்று அழைத்திருக்கின்றனர். பண்டைக்காலத்திற் கிரேக்கர்களும், உரோமர்களும், தங்களை யொழிந்த மற்றையோரை “அநாகரிக முடையோர்” (Barbarians),

என்றழைத்தல் வழக்கம். அதைப்போன்றே ஆரியர்கள் மற்றையோர்களை “ மிலேச்சர் ” என்று பெயரிடுதல் உண்டு. நிற்க.

இனி, ஆரியர்களால் தஸ்யுக்கள் என்று அழைக்கப்பட்டார் யாவரென நோக்குதல் வேண்டும். ஆரியத்தைச் சாராத 139 மொழிகட்கு அகராதி எழுதி விடுத்த ஹண்டர் என்பார் (Mr. Hunter), இந்தியா கணக்கற்ற இனத்தாரின் காட்சிசாலை (India forms a great museum of races) என எழுதுகின்றார். இஃது உண்மையே. எனினும் இத்துணை இனத்தாரையும் ஆரியர், ஆரிய ரல்லாதார் என்ற இரண்டு பெரும் பிரிவுக்குள் அடக்குதல் செய்யலாம். செய்யவே மறித்தும் ஆரியரல்லாதார் கோலர்கள், திராவிடர்கள் என்ற இரு பெரும் பகுப்புக்குளடங்குவர். இவர்களுள் முற்கூறப்பட்டோர் கீழ்த்திசையிலே பிரம புத்திராந்தியின் பள்ளத்தாக்கு வழியாக ஆரியர்க்கு முன் இந்தியாவிற்குப்போந்து அஸ்ஸாம், வங்காளம் முதலிய இடங்களிலே குடியேறினார்கள். பிற்கூறப்பட்ட திராவிடர்களே ஆரியர்க்குமுன் மேற்கணவாய் வழியாய்ப்போந்து தென்னாட்டிற் குடியேறி

னர். இன்னும் சிலர் இவர்கள் மலையா நாட்டினின்றும் ஈண்டுக்குடி யேறினர் எனவுங் கருதுகின்றனர். அஃது எவ்வாறாயினுமாகுக. பிற்பட்டுவந்த ஆரியர்கள் முதன் முதற் கண்டு சண்டையிட்டுத் தஸ்யுக்களென்று அழைத்தது இக்கோலர்களையே. இவர்களை வெல்வதற்கு ஆரியர்கள் பெரிதும் முயற்சி யெடுத்திருக்கின்றனர். தங்கட்கு உதவி செய்வதற்காக “ இந்திரன் ”, “ அக்கினி ” முதலியோர்க்கு இவர்கள் யாகங்களும், தோத்திரப்பாக்களும் செய்துள்ளனர். இறுதியாக இந்திரன் உதவியான் இத்தஸ்யுக்களை வென்றுவிட்டனர். ஆகையினுற்றான் சில இடங்களில் “ தஸ்யுக்களைக்கொன்று ஆரியர் ஆக்கத்தை நிலை நிறுத்தினான் ”, எனவும், “ ஆரியர்களைக்காத்து வம்பர்களை மனுவின் ஆட்சிக்குளடக்கி, கறுப்புத்தோலைவென்றான் ”, எனவும் இந்திரன் வேதப் புலவர்களான் பல இடங்களிற் புகழப்பட்டுள்ளான். இவ்விதங் கோலர்களை அடக்கி, தஸ்யுக்களென்றும், பிறகு தாசர்களென்றும், இறுதியாக “ சூத்திரர்கள் ” என்று ஆரியர்கள் இக்கோலர்களை அழைத்துள்ளார்கள். இவ்விதமே சூத்திரன் என்ற சொல்வந்த

தென “வேத இந்தியா” என்ற புத்தகத்தின் ஆசிரியரான மீஸ்டர் ஜிநாய்தே அ. ரகோஜின் (Mr. Zenaide A. Ragozin), என்பார் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். மற்றும் “சூத்திரன்” என்ற சொல் இருக்கில் 9 மண்டிலங்களிலுந் தென்படாது, இறுதி மண்டிலத்தில் மட்டும் காணப்படுவதை நோக்குமிடத்து, நாம் மேற் கூறிய உண்மை செவ்விதம் புலப்படும். இனி, மனு கூறியுள்ள “யுத்தத்திற் செயிக்கப்பட்டவன் சூத்திரன்” என்ற பொருளும் நாம் மேலே விளக்கியுள்ள உண்மையோடு பொருத்தமுறுதலைக் காண்க. ஆகலான், இதுகாறங் கூறிய வாற்றான் “சூத்திரன்” என்றசொல் அமார்க்களத்தில் வெல்லப்பட்ட கோலர்க்குக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பது வலி யுறுத்தப்பட்டதாம்.

இனிக் கோலர்களை அடக்கவே, இவர்கள் ஆரியர்களுடன் கலக்கநேரிட்டது. அப்பொழுது, ஆரியப்பெண்களைக் கோலர்கள் புணரவும், மணஞ்செய்யவும் நேரிடவே, பல பிள்ளைகள் பிறக்கலுற்றனர். இவ்வழக்கம் மனுவின் காலத்து மிகுதியாகப் பெருகிக்கிடந்தது. ஆகையினொற்றான் மனு இங்ஙனம் கலப்பு வகையாற்பிறந்த

சங்கர ஜாதி, அநுலோம ஜாதி, பிரதிலோம ஜாதி, அந்தராள ஜாதி, விராத்திய ஜாதி, பாசிய ஜாதி, முதலிய புதிய சாதிகளைக் குறிப்பிட்டார். இவ்வாறாக ஆரியப் பெண்களைக் கோலர்கள் புணரும் வழக்கம் மிசுந்துவிடவே, அதனை நிறுத்தவே மனு கீழ்க்கண்ட,

“சூத்திரன் வலிமையால் மற்ற மூன்று வருணத்தாரின் மனைவியைப் புணர்ந்தால் அவனை உயிர் போகிறவரையில் தண்டிக்க”...(8 அ. 359 சு.)

“சூத்திரன் காக்கப்படாத துவிஜாதிகளின் மனைவியைப் புணர்ந்தால் பீஜம், சிசுநம் முதலியவைகளை அடியோடு அறுக்கவேண்டியது. காக்கப்பட்ட ஸ்திரியைப் புணர்ந்தால் தேகம் முழுவதும் வெட்டி அவனுடைய எல்லாப்பொருளையுங் கவருக” (8 அ. 374 சு.)

முதலிய கொடிய சட்டங்களை விதிக்க நேரிட்டதென கொள்ளக் கிடக்கின்றது. இவ்வாறே கோலர்களோடு புணர்ந்த ஆரியப் பெண்களுக்கும் தண்டனை விதிக்கப்பட்டுள்ளது. சில பார்ப்பனப்பெண்கள் தங்கட்கு இவ்விதமாய் நேர்ந்த குற்றத்திற்காக தண்டனைக்கு அஞ்சி, நந்தமிழ் நாட்டின்பால் குமரி யாட வந்திருக்கின்றனர்.

பலர் வந்த இடங்களில் மறைவாக பிள்ளைகளையும் பெற்றிருக்கின்றனர். இவ்வண்ணம்

“ வார ண்சியோர் மறையோம் பாள
 ஞரண வுவாத்தி யபஞ்சிக னென்போன்
 பார்ப்பனி சாலி காப்புக்கடை கழிந்து
 கொண்டோற் பிழைத்த தண்ட மஞ்சித்
 தென்றிசைக் குமரி, யாடிய வருவோள்
 சூன்முதிர் பருவத்துத் துஞ்சிரு ளியவிடை
 யின்ற சூழவிக் கிரங்கா ளாகித்
 தோன்றாத் துடவையி னிட்டன ணீங்க ”

என்ற மணிமேகலை யடிகளான் வலியுறுத்தப் படும். ஆகவே இவ்விதம் கலப்பு வகையாற் பிறந்தவர்களை ஆரியர்கள் ஒதுக்கிவைத்துச் “சூத்திரர்” என்று அழைத்திருக்கின்றனர். தன் கணிகை மகன் “சூத்திரன்” என்று மனு கூறியுள்ளதும் இதனோடு பொருந்துதல் காண்க. ஆகவே, வெல்லப்பட்ட கோலர்களும், பிள்ளைக் கோலர்களுக்கும் ஆரியர்களுக்கும் பிறந்த பிள்ளைகளும் சூத்திரர் என்று அழைக்கப்பட்டனரென்பது செவ்விதில் விளங்குவதொன்றும். அதற்கேற்ப மனுவும் பத்தாம் பகுதியில் 45 ஆம் சுலோகத்தில்,

“ உலகத்தில் நான்கு வருணத்தாருக்கும் சங்கராஜாதியிற் பிறந்தவர்களில் சிலர் மிலேச்ச பாஷை யுள்ளவர்களாயும், சிலர் சமஸ்கிருதம் முதலிய உயர்ந்த பாஷை யுள்ளவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். ஆயினும் அனைவரும் தஸ்யூக்க ளென்று சொல்லப்படுவர் ”

என்று கூறுகின்றார். இதுகிடக்க, இச்சூத்திரன் என்ற சொல் நம் தமிழ் நாட்டிற்கு எவ்வாற்றான் போந்தது என்பதை ஆராய்வாம்.

வட இந்தியாவில் ஆரியர்கள் நிலைபெற்ற பின்றை அவர்களுள் பிராமணர்கள் நம் தென் னாட்டிற்கு வந்தனர். அவர்கள் சோதிடஞ் சொல் வேராகவும், மந்திரவாதிகளாகவும் (Sorcerer), இவட் போந்தார்கள், என புரபசர் “இலக்குமண நரசு அவர்கள் கூறுகின்றனர். ஆரியர்கள் தென் னாட்டிற்கு வந்து தமிழ் அரசர்கட்கு “இராஜா” முதலிய ஆரிய பட்டங்களை நல்கி, அவர்களைச் சூரியகுலம், சந்திரகுலம், அக்கினிகுலம் முதலி யவைகளைச் சார்ந்தவர்களெனப் புகழ்ந்துபேசி பிராமணக்குருக்களாக மாறினர் எனக் கால்ட் வெல் எழுதுகின்றார். இனி மாக்ஸ்முல்லர் “ பிராமணர்கள் வடநாட்டில் ஆக்கம்பெற்றதற்

கும், தென்னாட்டில் ஆக்கம்பெற்றதற்கும் பெரிய தொரு வேற்றுமையுள்ளது. தென்னாட்டிற்குச் சண்டையிட வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் அவர்கள் வந்தார்களல்லர். வடநாட்டு அரசர்கள் பலர் உதவியாற் சமாதானமாய் தங்கள் நாட்டை விரிவுசெய்துகொள்ள வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் வந்தனர். வந்து, தென்னாட்டு மொழிகளைக்கற்றுத் தங்கள் மதத்தையும் சட்டங்களையும், வழக்க ஒழுக்கங்களையும் நிலைநிறுத்திவிட்டனர். இறுதியாக, மகம்மதியர்களால் வட இந்தியாவினின்றும் பிராமணர் நூல்களெல்லாந் தள்ளப்பட, அவைகளெல்லாம் தென்னாட்டிலே வேரூன்றப்பட்டன”, எனக் கூறுகின்றார். ஆகவே பார்ப்பன ஆரியர்கள் தென்னாட்டிற்குப் பிழைக்கவந்தன ரென்பதே உயர்ந்தோர் பலர் கொள்கையாம். பிழைக்கவந்தார் தமிழ் அரசர்களைத் தம் வயப்படுத்தித் தமிழ்நாட்டு மாபெரும் வீரர்களையும், வேளாளர்களையும், அறிஞர்களையும், புலவர் பெருமக்களையும் ஒருபெற்றித்தாகச் “சூத்திர” ரென்று அழைத்துவிட்டனர். நம் அரசர்களை இப்பிராமணர் சூரியகுலத்தார், சந்திரகுலத்தார், எனப் புகழ்ந்தனரன்றி “கூத்திர

ரியர்” என்ற பெயரால் விளிக்காது இருந்தது ஈண்டு நோக்கற்பாலதாம். இதை நினைக்குங்கால், பிராமணர் வெளிப்படையாக நம்மைப் புகழ்ந்து, தம் மனத்தினுள் வெறுத்தே எழுவகை இழிந்த பொருள்களைக் கொடுக்கின்ற “சூத்திரன்” என்ற சொல்லால் அழைத்திருக்க வேண்டுமென்று எண்ண இடமேற்படுகின்றது. எனினும் முதன் முதல் இச்சொல்லை நம் மக்களுக்கு ஏற்றுங்கால், இது பெருமையான சொல்லென்றே பிராமணர்கள் சொல்லி யிருத்தல்வேண்டும். நம்மவர்களும், இச்சொல் வட சொல்லாகலின், முதன் முதல் பொருள்தெரியாது, பிராமணர்கள் சொற்களை நம்பி மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கலாம். இவ்வாறே கால்ட்வேல்லும் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். எனவே இதுகாறங் கூறியவாற்றான் பிழைக்கவந்த ஆரியர் ஏமாற்றிச் “சூத்திரர்” என்ற பெயரைத் தமிழ் மக்கட்கு இட்டு விட்டனர் என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது.

இதுகாறஞ் “சூத்திரன்” என்ற பெயர் தென்னாட்டினுள் புகுந்த முறையைக் கூறினும். இனி, அப்பெயர்த் தமிழ் மக்களாய் நமக்குப் பொருத்த முடைத்தாவென ஆராய்வாம். அமர்க்

களத்தில் தோல்வியுற்றார் சூத்திரர் என முன் கண்டாம். அதைப் பொருத்துங்கால், நாம் ஒரு வாற்றானும் சூத்திரர் அல்லேம். நம்மையும், நம் அரசர்களாய் சேர சோழ பாண்டியர்களையும் இதுகாறும் ஆரியர் சேனையொடு போந்து அமார்க்களத்தில் வென்றதாக, வடமொழி யிலக்கியங்களிலும் தமிழ் யிலக்கியங்களிலும் யாண்டும் காண்டல் முடியாது. ஆனால் தமிழ் நாட்டு நம்மன்னர்கள் அவர்களை வென்றிருக்கின்றனர். அதற்குச் சான்றுகள் பல உள்ளன. நம் சேர சோழ பாண்டியர், அசோகர் காலத்தே, மிகவும் பெருமையுற்று இருந்தனர் என்பதற்கு அவர் கல்வெட்டுகளே தக்க சான்றுகள் கூறுகின்றன. ஆகவே இத்துணை பெருமைபாய்ச் செங்கோ லோச்சிய இம்மூவர்களுள் சேரன் செங்குட்டுவன் என்பார் தம்மை இகழ்ந்த ஆரிய வரசர்களாய் கனகன், விசயன் முதலிய வர்களை வென்று, அவர்கள் தலையின்மேல் மாபெரும் பத்தினியாய் கண்ணகியின் சிலையை எற்றிக்கொண்டு வந்ததாகச் சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோவழிகள் குறிப்பிடுகின்றார்.

மற்றும் சிறுபாணாற்றுப்படையிலும் சேரன்

“.....ஒன்றார்

வடபுல விமயத்து வாங்குவிற் பொறித்த

வெழுவுறழ் திணிதோ ளியறேர்க்குட்டுவன்.”

எனப் புகழப்பட்டிருத்தலை நோக்குக. எனவே தமிழ்மக்களாய நாம் ஆரியர்களை வென்றிருப்பது தெள்ளத் தெளிய அறியக் கிடக்கின்றதாகலின், நாம் “சூத்திரர்” என்று அழைக்கப்படலாமோ? உண்மையாய் நோக்குமிடத்து பார்ப்பனர்களாய ஆரியர்களை நம்மனோரால் “சூத்திரர்” என்று அழைக்கப்படுதல் வேண்டும். இதனாற்றான் தமிழ் நிகண்டிலும் ஆரியர் என்றால் “மிலேச்சர்” என்ற பெருளுங் காணப்படுகின்றது. எனவே, இதுகாறங் கூறியவாற்றான் “சூத்திரன்” என்ற சொல்லுக்கு உரித்தாய முதற்பொருளைக் கொண்டு ஆராயுங்கால் நாம் எவ்வாற்றானும் “சூத்திரர்” அல்லோம் என்பது விளக்கப்பட்டது. இனி மேற் செல்வாம்.

இரண்டாவதாக, கணிகையர்மக்கள் “சூத்திரர்” என்று காணப்படுகின்றது. அங்ஙனமெனின், தமிழ்மக்கள் குலம் கணிகையர் குலமோ? அன்று. ஆனால், பிராமணர்களாய ஆரியர்களோ, கணி

கையர் குலத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதற்குச் சான்றுகள் இருக்கின்றன. முதல் இரு பிராமணர்கள் பிரம்மாவுக்கும் திலோர்த்தமை என்ற வேசைக்கும் பிறந்தவர்கள். இவ்வண்ணமையை

“ மாமறை மாக்கள் வருங்குலங் கேண்மோ.
முதுமறை முதல்வன் முன்னர்த் தோன்றிய
கடவுள் கணிகை காதலஞ் சிறுவ
ரருமறை முதல்வ ரந்தண ரிருவரும்
புரிநூன் மார்பீர் பொய்யுரை யாமோ?”

என்ற அடிகளான் உணர்க. ஆகவே இரண்டாவது பொருளைக்கொண்டு ஆராய்ந் காலத்தும், நாம் சூத்திரர் அல்லோம், என்பதும், பார்ப்பன வாரியர்களே அப்பெயருக்குரியார் என்பதும் விளங்குகின்றதன்றோ?

இனி தொன்றுதொட்டு வேலைசெய்கிறவன் “சூத்திரன்” என்ற பொருளைக்கொண்டு ஆராய்வாம். தமிழ்மக்களாய் நாம் வேறு இனத்தைச் சார்ந்தவர்கள்; ஆரியர்களாய் பிராமணர் பிறிதொரு இனத்தைச் சார்ந்தவர். அவர் மொழி வேறு. நம்மொழி வேறு. அவர்கள் வழக்க ஒழுக்கங்கள் நம்மவர்களின் வேறுபட்டனவாம். நாம் அவர் கட்டுத் தொன்றுதொட்டு வேலைசெய்பவர்களால்

லோம். உண்மையை நோக்குங்கால் அவர்களே இவண் பிழைக்க வந்தவர்கள். இதை அறிஞர் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனர். மற்றும் சங்க நூல்களை நுணுகி ஆராய்வார்க்கு இவ்வுண்மை புலப்படும். பார்ப்பனப்பெண்கள் நம்மவர்களில் பெருஞ் செல்வமுடையார் பெண்களுக்குத் தோழிகளாய் இருந்துவந்திருக்கின்றனர். இது கண்ணகிக்குத் தேவந்தி என்ற பார்ப்பனப் பெண் தோழியாய் இருந்தமையான் தெரியக்கிடக்கின்றது. இன்னும் சில பிராமணர்கள் தமிழ் நாட்டில் வேசிகள் வீட்டிலே வேலை செய்துக்கொண்டிருந்ததாய் எண்ண இடமிருக்கின்றது. எனெனின் கோவலன், மாதவியின் பால் வெறுப்புற்று, மதுரைக்குப் போகுங்கால், இடையில் மாதவியின் கடிதமொன்றைப் பார்ப்பன ஞானவன் கொண்டுவந்து கோவலனை மீண்டும் மாதவியினிடம் வருமாறு கூறுகின்றான். அக்கடிதம் பின் வருமாறு.

“கோவலன் பிரியக் கொடுத்தய ரெய்திய
 மாமலர் நெடுங்கண் மாதவி போன்றிவ்
 வருந்திறல் வேனிற் கலர்களைந் துடனே
 வருந்தினை போலுநீ மாதவி யென்றோர்

பாசிலைக் குருகின் பந்தரிற் பொருந்திக்
 கோசிக மாணி கூறக் கேட்டே
 யாதுநீ கூறிய வுரையீ திங்கென
 தீதிலன் கண்டே னெனச்சென் றெய்தி
 கோசிக மாணி கொள்கையி னுரைப்போன்

அடிகண் முன்னர் யானடி வீழ்ந்தேன்
 வடியாக் கிளவி மனக்கொளல் வேண்டும்
 குரவர்பணி யன்றியுங் குலப்பிறப் பாட்டியோ
 டிரவிடைக் கழிதற் கென்பிழைப் பறியாது
 கையறு நெஞ்சங் கடியல் வேண்டும்
 பொய்தீர் காட்சிப் புரையோய் போற்றி.”

[சிலப். 13-புறஞ்சேரியிறுத்தகாதை. 45-56 ; 87-92]

எனவே இதைப்போன்றவைகளை நோக்குங்
 கால் நாம் அவர்களின் வேலைக்காரர் அல்லோம்.
 அவர்களே நம் வேலைக்காரர்கள். ஆகலான்,
 “சூத்திரர்” என்ற பெயருக்கு நாம் உரியவர்களு
 மல்லோம். பிராமணர்களே உரியவர்களென்று
 கூறலாம்.

இனி ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் இவ்வித
 கூறுவேமெனின் விரியுமாகலின், சுருங்கக்கூறு
 வாம். நாம் ஒருவரால் பார்ப்பனர்கட்குக்
 கொடுக்கப்பட்டவர்களு மல்லேம்; விலைக்கு வாங்
 கப்பட்டவர்களு மல்லேம். ஆகலான் “சூத்திரர்”

என்ற பெயருக்கு நாம் எவ்வாற்றானும் உரியவர்களு மல்லேம்.

அந்தோ! இத்துணை இழிவான “ சூத்திரர் ” என்ற பெயரால் நம்மவர்களில் நுண்மாண் நுழை புலமுடைய பேரறிஞர்களும் தமிழ்நாட்டு வீரர்களென சங்க நூல்களில் பல இடத்தும் புகழப் படுகின்ற மறவர்களும், கள்ளர்களும், “ அல்லி லாயினும் விருந்து வரினுவக்கும் ”, என்று சொல்லப்படுகின்ற கொடையிற்சிறந்த வேளா ளர்களும், எட்டிப்பூ பட்டம்பெற்ற வணிகர் களும், பிறரும் அழைக்கப்படுகின்றனரே! இக் கொடுமையை உள்ளுந்தோறும் ஆற்றொணாத் துயர் உண்டாகின்றது. அடிமை யென்றும், தேவடியாள் மகனென்றும், இன்னும்மற்றும் இழிவாகவும் பொருள்படுகின்ற இச்சொல்லை நம்மவர்கள் மகிழ்ச்சி மிக்குடன் ஏற்றுக் கொள்ளுகின்றனரே! என்னே! இவர்கள் அறியாமை! உயர்ந்த பொருள்படுகின்ற சாமி என்ற சொல்லைப் பிராமணர்கள் தங்கட்கு ஏற்றிக் கொண்டு, மிகுதியும் இழிந்த பொருள்பயக் கின்ற சூத்திரன் என்ற சொல்லை நயவஞ்சத் துடன் தமிழ்மக்கட்குக் கொடுத்துவிட்டனரே!

இவ்விரண்டு சொற்களின் தன்மைகளை யுணர்ந்தும் நம்மவர் “சூத்திரன்” என்ற சொல்லை ஏற்றுக்கொள்ள வெட்கமில்லையா? இவர்கட்கு உளதாய தமிழ் இரத்தம் எங்கு சென்றது?

தமிழ் மக்களாய நாம் சண்டையில் வெல்லப்பட்டவர்களல்ல; தேவடியாள்மக்களல்ல; சூற்றவாளிகளல்ல; வேலைக்காரர்களல்ல; ஆகலான் எவ்வாற்றானும் சூத்திரர்களல்லோம். பிழைக்கவந்த சத்திரத்திற் சாப்பிடும் போலிப் பார்ப்பனர்கள் சூத்திரர்களென்றால் வெகுண்டு நீங்கள் அவர்களைச் சூத்திரர்கள் என்று அழைப்பீர்களாக. மற்றும் இவ்விழிவான பெயர் நமக்கு உரியதல்ல வென யாண்டும் கிளர்ச்சிசெய்வீர்களாக! மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதே நம்கடமையாம்! பிராமணர்களோ, தங்கட்கே எவ்வாறானுமுரிய இச்சூத்திரர் என்ற பெயரை நமக்கு ஏற்றிவிட்டனர். ஆகலான் மானத்தைக்காப்பாற்றிக் கொள்வீர்களாக!

THE TAMIL UNIVERSITY PUBLICATION SERIES—3

Who are Sudras ?

J. S. KANNAPPAR